

Belleza prohibida.

Házael González

Ens trobem aquest mes amb dues composicions ben diferents, però signades per un mateix compositor, un autor de bandes sonores a qui darrerament no és molt freqüent trobar tan fàcilment a la cartellera. Parlem de George Fenton, un compositor que, sense massa renous o estridències (ha estat nominat a diversos premis, però mai no n'ha guanyat cap dels grans), s'ha fet tot un nom entre els aficionats a la música de cinema, gràcies a la seva preciositat compositiva i al seu bon i professional fer. Ara ens arriben, per una part *Hitch*, *Especialista en Lligues* (*Hitch*, Andy Tennant, 2005), una comèdia amb Will Smith no massa memorable, i al mateix temps *Belleza Prohibida* (*Stage Beauty*, Richard Eyre, 2004), tota una festa sonora que ens envolta i sedueix completament; i no ens ha de semblar estrany trobar dues partitures tan distintes una de l'altra, perquè Fenton sempre és inesperat.

Començà al principi fent discretes feines per a televisió (un camp que mai no ha deixat de banda, i que precisament és el que més premis ha aportat a la seva carrera), fins que va compartir crèdits ni

més ni menys que amb Ravi Shankar, per posar música a *Gandhi*, de Richard Attenborough, 1982, que va aconseguir fins i tot una nominació a l'Oscar. Arribarien després altres grans composicions que molt aviat li varen donar un lloc destacat en el panorama de la música de cinema, col·laborant amb directors com el mateix Richard Attenborough (*Grita Libertad* —*Cry Freedom*, 1987, feta juntament amb Jonas Gwangwa, i també nominada als Oscars en els apartats de Millor Banda Sonora i Millor Cançó—, la meravellousa *Tierras de Penumbra* —*Shadowlands*, 1993—, o també *Búho Gris* —*Grey Owl*, 1999—, entre altres), Neil Jordan (excel·lents partitures per *En Compañía de Lobos* —*The Company of Wolves*, 1984—, *El Hotel de los Fantasmas* —*High Spirits*, 1988—, i *Nunca Fuimos Ángeles* —*We're no Angels*, 1989—), Andy Tennant (*Sweet Home Alabama* —*id.*, 2002—, *Ana y el Rey* —*Anna and the king*, 1999—), Terry Gilliam (una única col·laboració amb *El Rey Pescador* —*The Fisher King*, 1991—, però també una nominació als Oscars, la darrera fins ara), o sobretot, Stephen Frears (*Las Amistades Peligrosas* —*Dangerous Liaisons*, 1988, altra nominació als Oscars—, *Héroe Por Accidente* —*Hero*,

1992—, o l'ainoblidable *El Secreto de Mary Reilly* —*Mary Reilly*, 1996—, entre altres títols). Com podeu comprovar, Fenton no és cap desconegut ni cap joveçà que no ens soni, encara que també ha signat feines molt més oblidables i discretes.

Però, com ja hem dit, aquest compositor és inesperat. Passen els mesos i els anys i no trobem el seu nom a cap sala fosca (potser sí a sèries de televisió, o fins i tot a les pel·lícules destinades per pantalles especials o a documentals de gran pressupost), però de sobte ens enlluerna a una pel·lícula que tal vegada no ens sembli massa coneguda o que, al contrari, sigui tot un efímer èxit de taquilla, o que potser no ens agradi massa anar a veure; sempre ens sorprendrà, perquè la seva música ens agrada, sempre ens agrada, perquè Fenton és d'aquells que fa feina amb tranquil·litat i professionalitat, ni més ni menys, i així va fent la seva carrera. Inesperadament, com ell mateix, però sempre donant sorpreses agradables, i moltes més vegades de les que pot semblar, inoblidables. Això sí, no espereu massa temps per anar a veure les seves pel·lícules, perquè potser no durin a la cartellera, així són aquests compositors inesperats. 🎬